

Sygnatura akt VIII C 2169/15

\$%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Przytułska-Sikoń

Protokolant: Magdalena Wengierow

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa M. B.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. na rzecz powódki M. B. kwotę 684,55 zł (sześćset osiemdziesiąt cztery zł pięćdziesiąt pięć gr) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 559,00 zł od dnia 8 lipca 2015 r. do dnia zapłaty;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2169/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 kwietnia 2014 r. powódka M. B. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) S. A. z siedzibą we W. kwoty 559 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 2 listopada 2012 r. dokonała, w sklepie należącym do strony pozwanej, zakupu obuwia t. j. botków w rozmiarze 37 w kolorze czarnym w cenie 559 zł, na potwierdzenie czego otrzymała paragon fiskalny. Wskazała, że pomimo prawidłowej konserwacji i użytkowania, na początku listopada 2013 r. zauważyła miejscowe odklejenia podeszwy od platformy oraz rozwarstwienia platformy w obu półparach. Podała, że niezwłocznie po stwierdzeniu wad, w dniu 9 listopada 2013 r. dokonała u sprzedawcy zgłoszenia reklamacyjnego, żądając nieodpłatnej naprawy obuwia. Wskazała, że została poinformowana, że naprawa obuwia nie jest możliwa, jak również nie będzie możliwa wymiana towaru na wolny od wad z uwagi na to, że tego modelu obuwia nie ma już w sprzedaży, ani u producenta. Powódka podała, że zgodnie z decyzją sprzedawcy, w formularzu zgłoszenia reklamacji wskazano zwrot gotówki. W piśmie z dnia 14 listopada 2013 r. strona pozwana poinformowała, że reklamacja nie została uwzględniona, stąd pismem z dnia 4 grudnia 2013 r. powódka złożyła odwołanie od tej decyzji. Jak wskazuje powódka odwołanie nie zmieniło stanowiska strony pozwanej.

W dniu 6 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem powódki.

W dniu 8 lipca 2014 r. strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na jej rzecz kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 197 zł. Strona pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej oraz zarzut niewykazania roszczenia zgodnie z art. 6 k.c.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana podała, że reklamacja zgłoszona przez powódkę została dokonana po upływie sześciu miesięcy od dnia wydania towaru t. j. od dnia zakupu, i w związku z tym ciężar dowodu w takiej sytuacji ciąży na kupującym, zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 k.c. Zdaniem strony pozwanej powódka nie uczyniła zadość temu obowiązkowi w sposób dostateczny, w szczególności nie wykazała żadnym wiarygodnym dowodem, że wada w istocie tkwiła w produkcie w dniu jego wydania. Strona pozwana stała na stanowisku, że uszkodzenia obuwia są wyłącznie wynikiem czynników zewnętrznych i warunków eksploatacji, a nie niezgodności towaru z umową. Strona pozwana zaprzeczyła, jakoby sprzedawca sugerował powódce wystąpienie z żądaniem zwrotu ceny zakupu.

Postanowieniem z dnia 23 października 2014 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.

W pismach z dnia 12 lutego 2016 r. i 7 marca 2016 r. powódka rozszerzyła powództwo, żądając zasądzenia na jej rzecz dodatkowo kwoty 125,55 zł tytułem kosztów wykonania ekspertyzy przez Instytut (...) w Ł. Oddział w K.. Ponadto wniosła o przyznanie jej kosztów dojazdu do sądu w kwocie 1705,04 zł.

W uzasadnieniu powódka podała, że z uwagi na zarzut, który padł ze strony pozwanej o braku udowodnienia roszczenia, w dniu 13 stycznia 2015 r. zleciła wykonanie ekspertyzy w Instytucie (...) w Ł. Oddział w K., która miała na celu wskazanie przyczyn ujawnionej wady zakupionego obuwia. Powódka wskazała, że koszt ekspertyzy wyniósł 125,55 zł. Ponadto wskazała, że poniosła koszty przejazdu samochodem prywatnym marki H. o poj. silnika 2204 cm³ z G. do W. i z powrotem w wysokości 852,52 zł. Trasę G.-W. i z powrotem pokonała dwukrotnie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 listopada 2012 r. powódka M. B. kupiła w sklepie należącym do strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W., a położonym w G. w Galerii (...), obuwiu damskie typu botki w rozmiarze 37 w kolorze czarnym za cenę 559 zł.

Bezsporne.

W dniu 7 listopada 2013 r. powódka zauważyła uszkodzenie obuwia polegające na odklejeniu podeszwy od platformy w obu półparach obuwia. W dniu 9 listopada 2013 r. złożyła reklamację w sklepie firmowym strony pozwanej, żądając zwrotu gotówki. Strona pozwana w ustawowym terminie 14 dni przesłała odpowiedź na reklamację, odmawiając jej zasadności, z powołaniem się na prywatnie zleconą ekspertyzę, w treści której nie stwierdzono niezgodności towaru z umową.

Dowód : - zgłoszenie reklamacyjne nr 10 z 9.11.2013 r. – k. 5-6,

- pismo strony pozwanej z 14.11.2013 r. – k. 7,

- przesłuchanie powódki na rozprawie z 2.03.2016 r. – protokół k. 82-83.

W piśmie z dnia 4 grudnia 2013 r. powódka oświadczyła, że nie zgadza się ze stanowiskiem strony pozwanej, w związku z czym podtrzymuje żądanie zwrotu równowartości zapłaconej ceny w terminie 7 dni, pod rygorem odstąpieniu od umowy sprzedaży.

Strona pozwana, po analizie dokumentacji reklamacyjnej, po raz kolejny nie uwzględniła żądania powódki.

Dowód : - pismo powódki z 4.12.2013 r. – k. 8-9,

- pismo strony pozwanej z 20.12.2013 r. – k. 11-12.

Powódka z obuwia korzystała rzadko, w sposób zgodny z jego przeznaczeniem. Towar jest w dobrym stanie, nie nosi śladów znacznego użytkowania. Powódka zakładała obuwie maksymalnie 2 razy w tygodniu, do pracy, do której dojeżdżała samochodem. Używała je tylko w sezonie jesienno-zimowym (...), przy czym nie nosiła ich gdy padał deszcz lub śnieg. Powódka w pracy zmieniała obuwie na inne zamienne. W sezonie (...)nosiła obuwie jedynie w miesiącu październiku, z uwagi na to, że po zauważeniu wady na początku listopada 2013 r. oddała towar do sklepu strony pozwanej. Obuwie było konserwowane zgodnie z zaleceniami strony pozwanej, zarówno część wierzchnia, jak i podeszwa.

Dowód: - oględziny obuwia – protokół k. 82-83,

- przesłuchanie powódki na rozprawie z 2.03.2016 r. – protokół k. 82-83.

W dniu 14 listopada 2014 r. powódka zleciła Instytutowi (...) Oddział w K. wykonanie ekspertyzy zakupionego obuwia. W ekspertyzie stwierdzono, że w prawej półparze doszło do odklejenia otoku ze skóry naturalnej od podsutki na długości około 10 cm oraz odklejenia cholewki od podsutki na długości około 3,8 cm, natomiast w lewej półparze nastąpiło odklejenie otoku od podsutki na długości około 5 cm. W ekspertyzie stwierdzono również, że rozklejenia w reklamowanym obuwiu wynikają z błędów technologicznych na etapie klejenia elementów. Wada ta jest usuwalna poprzez naprawę.

W dniu 14 stycznia 2015 r. została wystawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 125,55 zł, za wykonaną w dniu 13 stycznia 2015 r. ekspertyzę.

Dowód : - pismo powódki z 14.11.2014 r. – k. 77,

- ekspertyza Instytutu (...) w Ł. z 13.01.2015 r. – k. 78,

- faktura VAT nr (...) z 14.01.2015 r. – k. 79.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Bezspornym w sprawie było to, że powódka, jako konsumentka zakupiła w sklepie należącym do strony pozwanej buty typu botki za cenę 559 zł. Również okoliczności związane z procedurami reklamacyjnymi nie były sporne.

Istota sporu sprowadzała się natomiast do rozstrzygnięcia, czy strona pozwana ponosiła odpowiedzialność za niezgodność towaru z umową, która istniała już w chwili wydania towaru powódce. Rozważenia wymagała także zasadność zgłoszonego roszczenia o zwrot kwoty 125,55 zł z tytułu wykonanej prywatnej ekspertyzy Instytutu (...) Oddział w K..

Roszczenie powódki o zwrot równowartości uiszczonej ceny znajduje oparcie w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002, Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Art. 1 ust. 1 ustawy stanowi, iż ma ona zastosowanie do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Z mocy przepisu art. 4 ust. 1 powołanej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześćściu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że

istniała ona w chwili wydania. Domniemywa się, że towar konsumpcyjny jest zgodny z umową, jeżeli nadaje się do celu, do którego towar jest zwykle używany oraz gdy jego właściwości odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju (art. 4 ust. 3 ustawy) Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 1 wskazanej ustawy, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna (art. 8 ust. 4 ustawy).

Jak wynika z powyższego przepisu, prawa konsumenta mają strukturę dwustopniową – w pierwszej kolejności może on domagać się naprawy towaru, bądź jego wymiany na nowy, przy czym prawo wyboru należy do kupującego, chyba że z punktu widzenia interesów sprzedawcy, tylko jedno z nich jest ekonomicznie uzasadnione i zarazem ma znaczenia dla kupującego (por E. Łętowska, Europejskie prawo umów konsumenckich, Warszawa 2004). Dopiero gdy sprzedawca nie uczyni zadość żądaniom konsumenta, ten może żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy.

Istota sporu wymagała rozstrzygnięcia kluczowej kwestii, czy niezgodność towaru nabytego przez powódkę istniała w chwili wydania jej towaru. Wprawdzie słusznie strona pozwana podnosiła, iż ujawnienie się wady po upływie sześciu miesięcy od dnia wydania towaru kupującemu powoduje ustanie domniemania prawnego, iż towar był dotknięty niezgodnością już w chwili jego wydania. Tym samym, ciężar dowodu spoczywał na powódce. Jednakże stwierdzić należy, iż oprócz domniemań prawnych doktryna prawa wyróżnia także domniemania faktyczne, które polegają na wnioskowaniu z ustalonych faktów o innych faktach. W ocenie Sądu, wersja powódki, iż nie używała butów w sposób sprzeczny z ich przeznaczeniem, znajduje potwierdzenie w wynikach oględzin, w toku których stwierdzono, że buty są w bardzo dobrym stanie, nie noszą śladów jakichkolwiek uszkodzeń, poza zgłoszonymi przez powódkę. Sąd przyjął za zgodne z rzeczywistością twierdzenia powódki o prawidłowym i stosunkowo rzadkim korzystaniu przez nią z obuwia, jak również prawidłowej jego konserwacji. Zdaniem Sądu, mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego, należy stwierdzić, że po roku użytkowania butów, które nie mają charakteru całorocznego, bowiem mają charakter botków jesienno-zimowych, taka wada nie powinna wystąpić. W ocenie Sądu, pomimo tego, że minął okres sześciu miesięcy, w okresie którym konsument korzysta z domniemania niezgodności towaru z umową, należy wskazać, że za pomocą innych środków dowodowych zostało wykazane, że roszczenie powódki było zasadne.. Należy mieć na uwadze, że dzięki przeprowadzeniu dowodu z oględzin obuwia Sąd miał możliwość ocenić jego stan. Do tej czynności nie jest wymagane posiadanie wiadomości specjalnych, wystarczą zasady doświadczenia życiowego, które Sąd bezspornie posiada. Tak przeprowadzone postępowanie dowodowe w całości koresponduje z wnioskami płynącymi z ekspertyzy Instytutu (...) w Ł. Oddział w K., z którego wynika, że w prawej półparze doszło do odklejenia otoku ze skóry naturalnej od podszywki na długości około 10 cm oraz odklejenia cholewki od podszywki na długości około 3,8 cm, natomiast w lewej półparze nastąpiło odklejenie otoku od podszywki na długości około 5 cm, zaś rozklejenia te wynikają z błędów technologicznych na etapie klejenia elementów spodu. W ocenie Sądu powyższe potwierdza w całości stanowisko powódki i prowadzi do wniosku, że niezgodność obuwia z umową istniała w chwili jego wydania powódce.

Dodać także należy, że obuwie to sprzedawane jest w sklepie firmowym, jako towar o określonej marce, z czego należy wnioskować, że sprzedawca w ten sposób dokonuje zapewnienia o wyższym stopniu funkcjonalności, użyteczności oraz estetyce sprzedawanych przez siebie towarów.

Należy zaznaczyć, że uszkodzenie polegające na częściowym odklejeniu się podeszwy buta jest przejawem istotnej niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, jako że dalsze używanie obuwia, z widocznymi uszkodzeniami groziłoby całkowitym odklejeniem podeszwy, co uniemożliwiłoby korzystanie z towaru i narażałoby konsumenta na niedogodności z tym związane. W ocenie Sądu nie sposób przyjąć, że taka niezgodność towaru z umową ma charakter nieistotny, zwłaszcza że zakupione obuwie z definicji służy dopełnieniu elegancji damskiego ubioru, z którą odklejające się miejscowo podeszwy nie licują. W ocenie Sądu tego typu wada nie powinna występować w okresie ochronnym dwóch lat od dnia wydania towaru.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do wnioskowania, iż powódka uprawniona była do odstąpienia od umowy. Strona powodowa miała możliwość ustosunkowania się do zgłoszonej wady i podjęcia decyzji w kwestii naprawy czy wymiany towaru na wolny od wad. Co więcej mimo możliwości naprawy obuwi, strona pozwana odmówiła naprawy towaru, co zaktualizowało uprawnienie konsumenta do złożenia jednostronnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży.

Wobec braku uczynienia zadość żądaniu powódki wystąpiła ona z powództwem o zapłatę, co w okolicznościach rozpatrywanej sprawy potraktować należy jako odstąpienie od umowy, czego konkretyzacją jest obowiązek zwrotu uiszczonej przez powódkę ceny. Odstąpienie od umowy jest jednostronnym, skierowanym do adresata oświadczeniem woli, o charakterze prawnokształtującym. W następstwie jego złożenia stosunek prawny wygasa od momentu zawarcia umowy (ex tunc). Równocześnie skutkiem odstąpienia od umowy jest prawo konsumentów do żądania zwrotu dokonanych już świadczeń wzajemnych. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Tym samym, wraz ze skutecznym odstąpieniem przez powódkę od umowy, po jej stronie powstało żądanie zwrotu uiszczonej ceny, po stronie pozwanej zaś obowiązek zadośćuczynienia temu żądaniu.

Mając powyższe na uwadze, żądanie zapłaty równowartości uiszczonej ceny towaru Sąd uznał za zasadne.

Kolejną kwestią, którą rozpoznał Sąd jest zasadność żądania przez powódkę zwrotu kwoty 125,55 zł tytułem wykonanej prywatnej ekspertyzy. W ocenie Sądu, koszty opinii wykonanej na zlecenie powódki sporządzonej po zajęciu stanowiska przez stronę pozwaną, są uzasadnione, a ich podstawę prawną stanowi art. 494 k.c. Wskazać bowiem należy, że strona pozwana dysponowała wszystkimi danymi niezbędnymi do podjęcia prawidłowej decyzji co do rozpatrzenia reklamacji powódki. Sąd uznał, że sporządzona prywatna ekspertyza była niezbędna do prawidłowego dochodzenia swoich praw na drodze sądowej i stanowi szkodę, którą poniosła powódka.

Po dokonaniu sumowania kwoty 559 zł, która stanowiła cenę zakupionego obuwi oraz kwoty 125,55 zł za wykonanie prywatnej ekspertyzy Sąd zasądził kwotę 684,55 zł czego dał wyraz w punkcie I wyroku.

Orzeczenie w zakresie odsetek znajduje oparcie w treści art. 481 k.c., z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd jednak orzekł o obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w innym zakresie niż żądała tego powódka. Zgodnie bowiem z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Sąd uznał, że obowiązek zapłaty należności powstał z chwilą doręczenia stronie pozwanej nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu, które w ocenie Sądu stanowiło odstąpienie od umowy wraz z wezwaniem do zapłaty. Dokumenty te zostały doręczone stronie pozwanej w dniu 8 lipca 2014 r. co wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od 8 lipca 2014 r., oddalając dalej idące powództwo w tym zakresie.

O kosztach procesu w punkcie III wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Niezbędne koszty poniesione przez powódkę do celowego dochodzenia swoich praw wyniosły 600 zł i obejmowały: kwotę 30 zł opłaty sądowej od pozwu, kwotę 30 zł opłaty sądowej od zażalenia oraz 540 zł zwrotu kosztów dojazdu strony do siedziby Sądu we Wrocławiu.

Zgodnie z art. 98 § 2 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez

nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego. Sąd mając na uwadze regulację § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zgodnie z którym podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne, które nie mogą być wyższe niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy, uwzględnił koszty dojazdu powódki z G. do W. w wysokości 540 zł, przyznając w tym zakresie koszty według trzykrotności stawki minimalnej wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika t. j. 3 x 180 zł co wynika z § 6 ust. 2 powołanego wyżej Rozporządzenia.